

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-140/18-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr.sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. a. z. m. g., i. i. i., Z., koju zastupaju predsjednik uprave V. V. i zamjenik predsjednika uprave B. G., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe L. S. B. iz Z., radi pristupa informacijama, na sjednici vijeća održanoj 11. srpnja 2018.

p r e s u d i o j e

Tužbeni zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Tuženo je tijelo osporenim rješenjem, Klasa: UP/II-008-07/17-01/375, Urbroj: 401-01/05-18-2 od 23. veljače 2018. godine poništilo, u točki I. dispozitiva, rješenje H. a. z. m. g., i. i. i., Klasa: 008-01/15-01/09, Urbroj: 567-14-17-12 od 13. travnja 2017. godine, te je, u točki II. dispozitiva, odobrilo L. S. B. pravo na pristup PowerPoint prezentacijama projekata koji su pozitivno ocjenjeni za programe RAZUM i IRCRO.

Točkom III. dispozitiva rješenja naloženo je H. a. z. m. g., i. i. i. da u roku od 8 dana od zaprimanja ovog rješenja omogući L. S. B. pristup odobrenoj informaciji sukladno točki II. izreci ovog rješenja.

U tužbi protiv osporenog rješenja tužitelj ponavlja razloge navedene u dosadašnjem postupku i obrazloženju rješenja kojim je odbio zahtjev za pristup traženoj informaciji. Navodi, u bitnom, da se u konkretnom slučaju radi o programima koji proizlaze iz međunarodnog ugovora, koji je po pravnoj snazi iznad zakona, da se radi o inovaciji koja, kada bi bila javno dostupna, bi bila protivna samom smislu inovacije kao rješenja koje ne postoji kod konkurencije i koje treba stvoriti komparativnu prednost za njezinog korisnika. Tužitelj ponavlja da se radi o poslovnoj tajni i autorskim pravima, te ističe kako je proveo, sukladno tuženikovoju uputi, test razmjernosti i javnog interesa sukladno svojim najboljim znanjima i u dobroj vjeri, te da je pravovremeno na svojoj

internetskoj stranici objavio relevantne informacije za programe IRCRO i RAZUM, i to u širem obujmu od onog zadanog zakonom o pravu na pristup informacijama.

Predlaže stoga Sudu da uvaži tužbu i osporeno rješenje poništi.

U odgovoru na tužbu tuženik u potpunosti ostaje kod osporenog rješenja iz razloga navedenih u obrazloženju istoga. U odgovoru na tužbu navodi da je potpuno svjestan činjenice da je Ugovor o zajmu između Republike Hrvatske i Međunarodne banke za obnovu i razvoj za Drugi projekt tehnologijskog razvoja međunarodni ugovor koji je sklopljen i potvrđen u skladu s Ustavnom Republike Hrvatske te objavljen, po pravnoj snazi iznad pozitivnih zakona Republike Hrvatske, međutim da je tužitelj propustio napomenuti kako navedeni međunarodni ugovor ne sadrži niti jednu odredbu kojom se uređuje pitanje poslovne tajne ili druge tajne, kao što ne sadrži odredbu kojom upućuje na drugi propis, opći ili drugi pravni akt kojim se razrađuje pitanje tajnosti i zaštite podataka.

Tuženik stoga ostaje pri tvrdnji kako slijedom pravnog načela *lex superior derogat legi inferiori* Zakon o pravu na pristup informacijama predstavlja viši pravni akt od predmetnog Programa IRCRO-a kojom su zatražene prezentacije označene kao poslovna tajna tako da prilikom njihove kolizije odredbe navedenog zakona derogiraju odredbe programa.

Nasuprot stajalištu tužitelja tuženik ostaje pri svojem mišljenju kako tužitelj nije pravilno proveo test razmjernosti i javnog interesa, stavljajući u razmjer interes da se zaštiti tražena informacija i interes javnosti da joj se omogući pristup predmetnoj informaciji, već je samo dao općenitu formulaciju o nastanku moguće štete, pri čemu uopće nije bilo potrebe predvidjeti svaku moguću ugrozu, kao što to tužitelj navodi.

Tuženik naglašava kako tužitelj prilikom provedbe testa razmjernosti i javnog interesa nije dao nikakve argumente u prilog javnog interesa, iako je razvidno da je javni interes uočljiv, budući da se u ovom slučaju radi o dodjeli bespovratnih sredstava, kriterijima njihove dodjele i transparentnosti samog postupka. Nadalje, navodi da su javni službenici koje tužitelj zapošljava sufinancirani iz proračuna za svoj rad, odnosno financirani su za odlučivanje o distribuciji javnih sredstva u kojem se slučaju ustvari radi o dvostrukom raspolaganju javnim sredstvima, pa je stoga evidentan javni interes da se postupak dodjeljivanja tih sredstva učini maksimalno transparentnim. Što se tiče zatraženih prezentacija, koje se sastoje od minimalnih sedam do deset slajdova, tuženik ukazuje kako su se njima inovatori samo predstavili, odnosno prezentirali svoje ideje i razloge koji bi bili presudni da im se dodijele javna sredstva. U tim prezentacijama nema nikakvog detaljnog opisivanja postupaka koji bi mogli dovesti do gospodarskog ugrožavanja inovatora. Osim toga, navodi tuženik u očitovanju na tužbu, javna sredstva su dodijeljena, te je postupak završen. Predlaže stoga Sudu da tužbeni zahtjev odbije i potvrdi osporeno rješenje.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Uvidom u spis predmeta dostavljen ovom Sudu uz tužbu proizlazi da je tužitelj odbio zahtjev L. S. B., ovdje zainteresirane osobe, od 18. prosinca 2015. godine za pristup informacijama, pozivom na odredbu članka 23. stavka 5. točke 2. u vezi s člankom 15. stavkom 2. točkom 2. i 5. Zakona o pravu na pristup informacijama, jer je smatrao da tražena informacija predstavlja poslovnu tajnu i da je zaštićena propisima kojima se određuje pravo intelektualnog vlasništva.

Zainteresirana osoba je zatražila da joj se učine javno dostupnim PowerPoint prezentacije projekata koji su pozitivno ocjenjeni za programe RAZUM i IRCRO.

Rješenje kojim je tužitelj odbio zahtjev za pristup traženoj informaciji doneseno je u izvršenju ranijeg rješenja tuženika od 24. ožujka 2017., kojim je poništeno ranije prvostupanjsko rješenje tužitelja od 28. prosinca 2015. godine. Tužitelj je i u novom rješenju ustrajao kod tvrdnje da se u konkretnom slučaju radi o poslovnoj tajni, o autorskom djelu, odnosno intelektualnom vlasništvu, koje informacije su zaštićene.

Prema odredbi članka 19. stavka 1. Zakona o zaštiti tajnosti podataka („Narodne novine“,

108/96.) poslovnu tajnu predstavljaju podaci koji su kao poslovna tajna određeni zakonom, drugim propisom ili općim aktom trgovačkog društva, ustanove ili druge pravne osobe, a koji predstavljaju poslovnu tajnu, rezultate istraživačkog ili konstrukcijskog rada, te druge podatke zbog čijeg bi priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice za njezine gospodarske interese.

Nadalje, člankom 5. stavkom 1. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima („Narodne novine“, 167/03. – 62/17.) propisano je da je autorsko djelo originalna intelektualna tvorevina iz književnog, znanstvenog i umjetničkog područja koja ima individualni karakter bez obzira na način, oblik izražavanja, vrstu, vrijednost ili namjenu, ako ovim Zakonom drugačije nije uređeno

Budući da tužitelj nije uz tužbu u prilog svojih tvrdnji da se radi o poslovnoj tajni ili o autorskom djelu dostavio PowerPoint prezentacije, to je sud naknadno zatražio dostavu istih.

Uvidom u dostavljene PowerPoint prezentacije sud je utvrdio da se navedene prezentacije nikako ne mogu smatrati autorskim djelom u smislu citirane odredbe Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima, te da se prezentacije ne mogu nikako uzdići na razinu intelektualne dragocjenosti jedinstvenog kreativnog uratka, kako je to pravilno zaključio i tuženik u obrazloženju osporenog rješenja. Također je utvrđeno da prezentacije, koje sadrže u prosjeku sedam do deset slajdova, ne sadrže nikakve podatke iz kojih bi se moglo zaključiti da predstavljaju poslovnu tajnu. Kao što je to pravilno zaključio tuženik iste predstavljaju samo kratko legitimiranje i predstavljanje projekata natjecatelja pred evaluatorima koji odlučuju o dodjeli višemilijunskih iznosa javnih sredstava kojima tužitelj raspolaže.

Kako je tužitelj državna agencija koja raspolaže javnim sredstvima, te kako u tim prezentacijama nema nikakvog detaljnog opisivanja postupaka koji bi mogli dovesti do gospodarskog ugrožavanja inovatora, to nije osnovana tvrdnja tužitelja da se radi o poslovnoj tajni koja bi, sukladno Zakonu, trebala biti nedostupna javnosti, kako je to obrazložio tužitelj u svojim odbijajućim rješenjima.

Prema ocjeni ovog Suda osporeno rješenje kojim je naloženo tužitelju da zainteresiranoj osobi pruži tražene informacije temelji se na pravilno i u potpunosti utvrđenom činjeničnom stanju na koje je pravilno primijenjeno materijalno pravo, pa stoga tim rješenjem nije povrijeđen zakon tužitelju na štetu.

Trebalo je stoga, temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u dispozitivu.

U Zagrebu 11. srpnja 2018.

Predsjednica vijeća:
mr.sc. Mirjana Juričić, v.r.